

Z dopisu svaté Růženy

(Ad medicum Castillo: edit. L. Getino, La Patrona de América, Madrid 1928, pp. 54-55)

Poznejme Kristovu lásku přesahující všechno poznání

Pán a Spasitel pozdvihl svůj hlas a s nesrovnatelnou vznešeností řekl: „Ať všichni vědí, že po soužení následuje milost; ať poznají, že bez břemena trápení nelze dojít na vrchol milosti; ať pochopí, že míra darů milosti roste úměrně se vzrůstem námah. Ať lidé nepodlehnu bludu a klamu. Toto je jediný pravý žebřík do ráje, a bez kříže nikdo nenajde cestu, po které lze vystoupit do nebe.“

Když jsem uslyšela tato slova, náhle se mě zmocnila taková síla, jako by mě chtěla postavit doprostřed ulice, abych hlasitě volala na všechny lidi bez rozdílu věku, pohlaví a stavu: „Slyšte, lidé, slyšte, národy! Z pověření Kristova a jeho vlastními slovy vám připomínám: Nemůžeme jinak získat milost, než snášením utrpení. Musí se hromadit námahy na námahy, máme-li dosáhnout důvěrné účasti na Božím životě, slávy Božích dětí a dokonalého štěstí duše.“

Tentýž popud mě mocně poháněl k tomu, abych hlásala krásu Boží milosti. Působilo mi to velkou úzkost, potila jsem se a nemohla popadnout dech. Zdálo se mi, že se má duše už nemůže udržet ve vězení těla a že zlomí svá pouta, a volně, sama a bez překážek rychle projde celý svět a bude volat: „Kéž by smrtelníci poznali, co znamená Boží milost, jak je krásná, vznešená a drahocenná; kolik bohatství v sobě skrývá, kolik pokladů, radostí a slastí! Vynaložili by pak nepochybně všechnu píli a péči, aby si získali trápení a soužení. Místo štěstí by všichni na světě vyhledávali obtíže, nemoci a muka, jen aby dosáhli neocenitelného pokladu milosti. To je ovoce a konečný zisk ochoty trpět. Nikdo by si nenaříkal na kříž a námahy, které by na něj dolehly, kdyby znal váhy, na nichž jsou váženy, než se přidělují lidem.“